

УДК:
316.422+327(497.11)(4-672EU)

Оригинални
научни рад

ПОЛИТИЧКА РЕВИЈА
POLITICAL REVIEW
Година (XXII) IX, vol=26
Бр. 4 / 2010.
стр. 283-300.

*Миле Ракић**

Институт за политичке студије у Београду

СРБИЈА У УСЛОВИМА ГЛОБАЛИЗАЦИЈЕ И ЕВРОПЕИЗАЦИЈЕ**

*„Има људи који скидају ципеле да не би газили по
ћилиму, а навлаче чизме да би газили по људима“*

Ђуро Шушњић

Сажетак

Иако се каже да Србија има свој трасиран развојни пут, у стварности се често наилази на различите препреке које су настале утицајем споља, али и унутар Србије. Начини које те препреке Србија може савладати су различити, а највише зависе од перцепције истих и њених националних интереса. У том избору методологије решавања садашњих, али и будућих проблема, Србији су на располагању искуства других држава које су чланице Европске уније а на које свој утицај данас остварује и глобализација. Неопходно је перманентно и објективно сагледавање утицаја глобализације на државу, али и анализа свих услова који су пред Србијом у процесу интегрисања у Европску унију.

Кључне речи: Србија, глобализација, Европска унија,

УВОД

Данас је све очигледнија подела на оне који подржавају глобализацију у њеној изворној идеји (перцепцији), када се под тим процесом подразумева размена добара и радне снаге на глобалном

* Виши научни сарадник, Институт за политичке студије, Београд

** Рад је настао у оквиру научног пројекта „Друштвене и политичке претпоставке изградње демократских институција у Србији“ (149057), који се реализује у оквиру Института за политичке студије у Београду, а финансира Министарство за науку и технолошки развој Републике Србије.

нивоу и на оне који никада нису подржавали идеју глобализације. Дакле, занемарљив и ирелевантан је број оних који оправдавају садашњу глобализацију јер је очигледно да од исте нико никада није имао значајније користи – напротив. Сасвим је јасно да су и сами заговорници и промотери глобализације и глобализма, а нарочито Запад, данас доживели крах у виду светске економске кризе, али и крах у другим областима друштвеног живота. Посебно је значајно да су капиталистичке развијене државе доспеле у стање привредне рецесије, а која, према изјавама многих еминентних стручњака из области економије, још увек није дошла до свог дна. Последице у виду разних негативних дешавања насталих реализацијом глобализма се испољавају и у привредно неразвијеним (малим) државама које су, готово по правилу не својом вољом доведене у такву ситуацију.

О НАСТАНКУ САВРЕМЕНОГ ГЛОБАЛИЗМА

У суштини идеологија глобализма представља један тоталитарни процес који није производ садашњег времена већ се јавља у раном периоду развоја друштва нпр. у време Римског царства, касније у периоду феудализма капитализма, фашизма, стаљинизма, социјализма и других „изама“. Међутим, када се мисли на глобализам (глобализацију) новијег времена може се казати да су идеје о његовом успостављању створене негде одмах након пада Берлинског зида. Идеје свих глобал(изама) су у основи сличне и огледају се у жељи за владањем читавим светом из различитих разлога са различитим мотивима. Међутим, одлика глобализма и глобализације новијег датума је у чињеници да је фокус њиховог интересовања у сфери привреде и економије, односно непосредно владање¹⁾ (доминирање) у области привреде па тако и у другим областима друштвеног живота. Тачније речено императив новог светског поретка се огледа у успостављању тржишне привреде на глобалном нивоу. Недвосмислено говорећи то значи да се све може купити и да се сви могу купити (продати), односно да све има своју цену. Међутим, оно што забрињава у вези са тим није само појава мешетарства него настанак, готово по правилу, огромних и разноврсних проблема за државе које се супротставе глобализацији (мешетарењу) или упадну у њен „вртлог“. Ово тим пре што глобализација

1) Многи аутори како домаћи тако и инострани овај феномен називају модерним поробљавањем света пре свега у сфери привреде

данас нуди најбоље могућности мешетарства светских размера не само у области привреде већ, сада је то сасвим јасно, и у области науке, просвете, културе итд.

Различита, али сасвим конкретна су сазнања шта се дешава са државама које се супротставе глобализацији, односно са оним државама које су главни заговорници глобализације и које једине имају профит од глобализације. Мада се са тим профитом дешава, пре или касније, као и са свим добитима оствареним на нелегалан и надасве нељудски и неморалан начин.

(НЕ)ПРОТИВ ГЛОБАЛИЗМА

Имало објективне анализе недвосмислено указују на чињеницу да глобализација нуди најбоље могућности за пљачкашке потезе великих банака код националних држава. Жртве су сви грађани овога света, али и националне државе. Најактуелнија жртва тог развоја данас је Грчка која је растурена од стране приватних англо-саксонских банака. Осим Грчке изузетна проблематика се већ појавила у Шпанији, Румунији, Бугарској, Словенији, Србији... Чињеница је да Европска унија не помаже Грцима већ банкама у Грчкој које су управо најодговорније за настало стање тј. велику задуженост Грчке и њених грађана. Аналогно се може закључити да и у другим државама Европска унија не штити грађане (становништво) од глобализације већ недвосмислено и директно помаже глобалисте. Због тога „атак“ на Грчку не трба доживљавати као акт уперен искључиво против Грчке већ и као напад на целу еврозону па и знатно шире. Данас су од глобалиста нападне и друге државе, односно може се говорити о (почетку) пропасти евра у крајњем случају и о пропасти Европске уније. Посматрајући пад евра у задњих неколико месеци (евро знатно пада у односу на долар што се никада раније није догодило) неизвесна је даља судбина евра. У том смислу индикативна је чињеница да неке од „важнијих“ држава (нпр. Велика Британија и Шведска пре свега) као чланице Европске уније нису увеле евро уместо националне валуте док су многе државе уместо своје националне валуте, прешле на евро и сада су презадужене. Значајно питање у том смислу је свакако „ко стоји иза евра“ јер иза долара стоје САД, па ако се иде шире у том смислу иза долара стоји и НАТО. Из чињенице да Европска унија није национална држава произилази да већ у старту оснивања Европске уније постоји огроман конструкциони проблем. Да-

кле, акцентована је чињеница да иза долара, који је несумњиво још више задужен од евра, стоје САД које гарантују за њега, односно америчка војска гарантује за долар. На тај начин САД терају остале државе света да акцептирају тај папир – амерички долар. Како пролазе они који одбијају да акцептирају долар може се сасвим јасно видети у случају Ирака и Садама Хусеина који је хтео да му се послови везани за продају нафте и уопште трговина обавља у еврима што је између осталог био један од главних разлога за његово свргавање и рат против Ирака.²⁾

Данас и Иран има готово идентичне проблеме јер жели да нафту и свој гас, кога има у огромним количинама (држава са готово највећим резервама гаса у свету), продаје за евре уместо за доларе, из чега се може закључити да је и то један од основних разлога зашто се Ирану прети ратом. Свакако Иран у том погледу није усамљен јер се исто дешава (прети) и са другим, Ирану суседним државама Сиријом, Пакситаном и др. У прилог овим тврдњама иде и чињеница да су САД недавно одобриле Саудијској Арабији војну опрему вредну 60 милијарди долара, што представља највећи војни „пазар“ у историји САД. Ова продаја оружја Саудијској Арабији је „одговор“ на галопирајући раст војне моћи Ирана. САД ће оружје продавати и Кувајту, УАР, Оману, а војна помоћ у наредним годинама је предвиђена и Израелу. Ово је још интересантније ако се зна да у САД-у од војне индустрије непосредно живи око 10-так милиона људи, а посредно око 30-так милиона људи) и да војна индустрија заузима импозантно место у укупном привредном доприносу државе.

Међутим, чак и површним поређењем може се закључити да привреда САД данас знатно лошије стоји него привреда Европске уније, али очигледно је да САД покушавају продукцијом ратова (чиме се подстиче развој сопствене војне индустрије) широм света да задрже (очувају) своју садашњу привреду.³⁾ Како привреда САД и даље иде силазном путањом може се очекивати да ће САД настојати да и даље врше контролу па и својеврсни притисак на Европску унију како би, пре свега, ојачао положај долара. Ово ће

2) Подсећања ради изговор за напад на Ирак је било поседовање оружја за масовно уништавање у Ираку, а за које је независна комисија стручњака изјавила да га уопште није било нити је исто икада пронађено (ни у траговима) у Ираку.

3) Чињеница је да САД воде ратове веома смишљено и да никада нису ушли у рат без конкретнoг циља, међутим, сасвим је друга прича када се говори о успесима и резултатима тих ратова. Привреда САД је данас у рецесији без изгледа да ће из ње изаћи у догледно време и да ће их из ње извући нови ратови – напротив.

свакако да ради уз помоћ држава које су задржале своју националну валуту, а пре свега Велике Британије. Методологија тог наступа је чини се већ разрађена, а већ се уочавају и негативни ефекти у смислу незадовољства и неслагања Немачке по неким питањима из сфере привреде итд.

Дакле, употребљена ће бити, или се већ употребљавају, средства и методе из области финансија (економски рат) против Европске уније, односно према чланицама Европске уније, али и према оним земљама које то још нису постале. Овоме свакако треба додати и чињеницу да данас приватне банке најчешће нису под контролом националних држава што је нарочито карактеристично и изражено у земљама у транзицији. Међутим, велики проблем има „Голдман и Сакс“ као највећа инвестирајућа банка на Волстриту. Проблем има и Сорошев фонд и др. Чињеница је да су ове две институције индикативне јер је сасвим јасно да раде заједно, а њихова активност је такође више него јасно резултирајуће стање у Грчкој и другим државама у којима ће се тек обелоданити димензија привредне проблематике.

Но, истине ради, ове две банке су до 60-тих година биле под контролом државе што се уједно може означити као најсретнији период глобализације. Тада се глобализацијом сматрала глобализација трговине, али не и глобализација новца.⁴⁾

Данас је очигледно да америчка привреда стагнира, пре свега због недовољног инвестирања капиталиста у своја производна постројења јер су знатно лакше, знатно већи профит остваривали куповином предузећа широм света, а нарочито у Европи и после престанка важности Бретон Вудског споразума. На тај начин је дошло до енормног уплива америчког новца, односно до настанка „евродолара“ у Европи који је касније служио такође за позајмљивање.⁵⁾ На тај начин је дошло до кружења фиктивног и виртуозног новца (капитала).

Издавање новца, пре свега, у САД а касније и у Европи које је до тада било под контролом националних банака „суспендовано“ је одлукама британске владе. Резултат неконтролисаног узимања новца из САД је допринело стварању прве нерегулативне финан-

4) Да се о „кретању“ (протоку) новца водило рачуна указује и чињеница да су туристи који иду у САД или из ње могли да носе само одређену своту девиза – веће количине морале су да се замене у земљи.

5) Евро или “Јединствена европска валута” уведен је 1. јануара 2002. године иако су новчане јединице 11 земаља чланица остале у оптицају до 2002. године.

сијске институције на свету. Ово је убрзо у Лондону изазвало настанак зоне неконтролисаног рада банака.

У тој неконтролисаој зони се оснивају многе банке из Вол-стрита и др. Оне почињу да уводе њихов јединствени новац без контроле националних банака. Раније је било правило да када једна банка да неке кредит морала је 10 или 12 процената средстава за зајам дати из сопствених средстава у циљу покривања тог кредита. Међутим, Британци су одступили од овог правила о потреби улагања (покривања кредита) из сопствених средстава чиме су допринели настанку тзв фиктивног капитала⁶⁾. У размаку од 15-так година тај фиктивни новац се претворио у једну огромну лавину која све до наших дана угрожава не само националну економију држава већ и економију на глобалном нивоу. Дакле, банке су се отеле контроли и саме стварале свој профит издавањем неконтролисаног новца добијеног са стране. Овај негативни учинак банака је био могућ ширењем, односно оснивањем великог броја ино-банака у многим државама света. Може се закључити да је једна од првих жртава те лавине новца, односно отварања страних банака била бивша Југославија, а нарочито Србија после распада СРЈ. Због тог учинка банака широм света се и дошло у ситуацију да је данас светска (глобална) привреда у озбиљној кризи.

Међутим, неке државе су и у таквим условима задржале привредни развој на завидном нивоу. Тако је нпр. немачка привреда данас и даље, објективно говорећи, стабилна. Однос увоза и извоза у Немачкој је позитиван. Но, и Немачка је данас релативно много задужена држава, али је то тржишно задужење. Ово задужење је, пре свега, резултат, односно проблем дела немачких банака које против Немачке (намерно или ненамерно) праве такве послове. Тако нпр. једна од највећих приватних банака у Немачкој своје послове обавља у Лондону. Та банка припада (у тесној је вези) групи англо-саксонских банака и Сорошевом фонду. Проблем је у томе што Немци сада највећи новац улажу за излазак Грчке из привредне кризе и отплаћивање њених дугова што у крајњем случају може бити негативно и за саму Немачку. При томе, чињеница је да тај уложени новац готово да и не помаже Грчкој јер се исти у крајњем

6) Почетак изучавања „фиктивног капитала“ изучавао је К. Маркс У трећем тому „Капитала“, стоји: „Са развојем капитала који доноси камате и система кредитирања чини се да се цео капитал удвостручио, а понегде чак и утростручио на различите начине, при чему се један те исти капитал или само потраживање дуга појављује у различитим рукама и у различитим облицима. Највећи део овог капитала новца је „фиктиван“.

случају опет враћа (завршава) у англосаксонским банкама или код Немачке „Дојче Банке“. Грцима од тога не остаје готово ништа. Иначе, познато је данас да се слабост националне државе огледа, у ствари, кроз слабост националне валуте. Дакле, бројне на брзину основане приватне банке, почињу да контролишу проток новца у државама, али и на глобалном нивоу. На тај начин су у прилици да контролишу и саму привреду. Ова контрола од стране приватних банака је нарочито изражена од 60-тих од када се знатно смањило утицај тј. контрола од стране националне банке. Приватне банке се чак супротстављају националним банкама кроз разне шпекулантске радње чиме се у питање често доводи функционисање и егзистенција националних држава.

(НЕ)ПРОТИВ ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ

Данас постоје огромне жеље многих земаља за чланством у Европску унију. Очекивања од тог чланства су различита, али се примећује да све земље најчешће очекују лакши приступ евр у лакши излазак из привредне кризе, односно решење свих својих егзистирајућих проблема, па чак и оних политичких. Знатно мање се анализира и уопште говори о аспекту безбедности и проблемима саме Европе којима је иста данас бременита. Дакле, императив је неких демократских влада улазак у Европску унију без обзира на све актуелне проблеме везане за Европску унију (*Европска унија нема алтернативу*).

Тим пре чуди када се о Европској унији говори као о извору модерне демократије данас. Међутим, само површном анализом стања демократичности у Европској унији долази се до другачијег закључка. Демократска Европска унија (ни)је уопште демократија. Закон, под којим грађани у Европској унији живе, не прави европски парламент; тај закон прави европска Комисија. Европску комисију не бирају сами грађани. Прецизније речено у државама чланицама данашње Европске уније грађани не могу ни у једној европској држави ту комисију да бирају. Грађани бирају чланове европског Парламента. Међутим, европски Парламент данас има минорну улогу по многим питањима од значаја. Када је реч о демократији досадашња искуства нам указују на чињеницу да се једна стварна демократија у држави у ствари показује када се подели моћ или власт у држави. Данас у Европској унији нпр. Немачка, а слично је и са парламентима у другим државама, политика која се

обликује (усвоји) у немачком парламенту не може да се реализује у Европском парламенту итд.

Другим речима очигледно је да Европска унија представља једну империју са империјалистичким намерама и недемократским структурама. Економска права држава Европске уније су мања него нпр. савезних држава у САД. Садашње стање у Грчкој и штета коју грађани Грчке трпе се може означити као резултат једне отворене диктатуре. Финансијска политика у Грчкој се прави у Бриселу и путем Брисела се у Грчкој спроводи. Грађани Грчке се уопште не питају за било шта, као ни у другим државама чланицама Европске уније. Нешто мало референдума, када се народ питао (изјашњавао) било је 2005. године нпр. у Француској и Холандији. Тада су грађани ових држава гласали против Европског устава. У другим државама грађани нису ни питани. То „не“ од Француза и Холанђана је довело до сасвим мале промене па су тај исти устав под другим именом, 3 године касније ипак усвојили. Али Французи и Холанђани нису смели више да гласају као и они други народи осим Ираца који су рекли „не“ али су зато били кажњени поновним гласањем годину дана касније.

РЕАЛНОСТ ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ

Многи валидни показатељи данас указују на чињеницу да су примања становништва у Европској унији досада била доста добра у односу на последње 2-3 године. То значи да све више становника Европске уније бива сиромашно. С друге стране још се више богате богати слој становништва, али када се узме просек између сиромашних и богатих он увек остаје исти па се на основу таквих података говори о „успеху“ у Европској унији. У том смислу је зачуђујуће свако поређење Србије са нпр. било којом чланицом Европске уније. Још је мање објективно поређење са нпр. Немачком, Француском, Великом Британијом... Немачка је без сумње најјача држава па и сила у Европској унији. У ствари Србија би требало да узме примере других релевантнијих држава Румуније, Бугарске,... а нарочито се овом приликом чини индикативан пример Пољске. Познато је да је Пољска по многим питањима доста слична са Србијом. Тако нпр. Пољска има релативно развијену пољопривреду, а из времена социјализма јој је остала релативно добра економска структура. Пољска припада данас Европској унији, али има катастрофалне последице у економском погледу. Овакве последице су

результат, пре свега, уклањања царинске баријере чиме је привреда Пољске постала интеграциони део економија осталих држава (држава Европске уније) Такође и „евро“ стоји у конкуренцији са далеко моћнијим економијама Немачке, Француске, Италије.. а последице су тада неминовне. Пољски пољопривредници губе у том такмичењу и приморани су да затварају своја газдинства. Такође је значајно да је од 2006. године четири милиона Пољака, најчешће младих, при томе и образованих кадрова, напустило земљу јер у Пољској више нису могли наћи посао. Ови млади кадрови су најчешће одлазили у Велику Британију и нешто мање у Немачку, Француску итд. где су налазили посао. Међутим, услед миграције радне снаге усложњава се проблематика око запошљавања и у Великој Британији јер сада њихови млади све теже налазе посао, пада цена рада, расте цена становања итд. Како је увозна радна снага јефтинија од домаће послодавци у Великој Британији се радије одлучују запослити нпр. Пољака него свог грађанина. Дакле, очигледно је, само из овог једног примера, да чланство у Европску унију „разбија“ Пољску, али и моћну државу као што је у овом случају Велика Британија. Аналогично се да закључити да је ситуација мање-више иста и по питању других држава. Ако се кроз овај пример сагледа позиција Србије онда се може закључити да је за чуђење како наши млади желе отићи у Европску унију по сваку цену. Европа је изгубила политички компас и данас постоји као НАТО-Амерички протекторат. Заробљена сопственом биографијом, она је постала саучесник и у извршењу смртне казне над хуманистичким идеалом, коме је иначе тежила и којима је на другом цивилизацијском тасу заклањала свој историјски патохуманизам. То је и разлог што је уједињена Европа, први пут после Другог светског рата, послала казнене експедиције на српски народ, водећи свој први рат под називом Европске заједнице.

ПОУКЕ ЗА СРБИЈУ

Објективно говорећи, о појму националне државе данас су најчешћа изражавања у прилично негативној конотацији. Идеолози светског капитала су успели да све што је негативно вежу за нацију. Успели су да национално и нацију прогласе као највеће зло 20-тог века. Обзиром да се то ради смишљено и на дуже време може се закључити да се ради о својеврсном пројекту уништења нације. Ови пројекти су такође урађени од стране глобалиста, преко пре

свега, великих банака, који желе да растуре државе и да успоставе светски поредак – светску власт и зато националну државу морају да омаловажавају, блате и растурају на сваки могући начин.

У том смислу индикативан је пример у вези образовања, односно прихватање тзв. Болоњске декларације која несумњиво већ сада даје негативне резултате по просвету⁷⁾ и науку за дужи низ година унапред, али и реформе које су спроведене у другим областима од значаја за националну државу (код нас на пример тзв. професионализација војске, реформа у правосуђу, приватизација државне имовине итд.).⁸⁾ Данас идеолошки глобалисти говоре нпр. Србима, Хрватима или Турцима да морају ући у Европску унију да би постали демократске државе иако ове државе већ одавно припадају не само територијално Европи.

У том смислу најчешће се постављају питања којима се настоји омаловажити стање у држави па чак изазвати и фрустрацију омладине. Тако се нпр. поставља питање зашто да један млад Србин остане да ради у Србији или да чека посао који је мало плаћен, кад му Европска унија пружа велике могућности за запошљавање. Европска унија се представља као спасоносно решење које никада неће изневерити оне што чекају посао. Међутим, чини се да млади и незапослени људи Србије нису похрлили у Европску унију и поред недавног укидања визе од стране Европске уније. Ово из разлога што су многи схватили да Европска унија објективно говорећи није показала претерано одушевљење према имигрантима. Ово се не односи само на омладину из Србије. Многи подаци указују да и у Европској унији је све већи број незапосленог становништва и да за добијање посла мора да се прођу различите провере и доказивања (оданости и послушности). Но, чињеница је и да многи млади људи који су отишли на рад у неку од држава Европске уније због немогућности да се врате у своју државу почињу да се баве и криминалним пословима. Такође, онај ко и добије посао у Европској унији, не ретко је мање плаћен и подцењен у односу

7) Поучена досадашњим искуствима Хрватска која је предњачила са увођењем Болоњске декларације само после неколико година тражи модел како исту да потисне из свог система образовања учивши велике штете од исте.

8) Ако се за пример узме Западна Европа пре 1991 (тада се звала Европска заједница) може се запазити да то није била само разлика у имену. То је пре било једно удружење – алијанса националних држава. Није постојало заједничко тржиште, заједнички новац или заједничка војска, али је чињеница да је тадашња Европска заједница далеко боље функционисала. Ово из разлога што су се националне државе међусобно договарале о многим питањима. Договор се обављао у заједничком економском простору где државе чланице нису једна другој конкурисале.

на друге запослене, али ће сасвим сигурно зарађивати много више новца него у Србији. Међутим, тај процес у крајњем случају води растурању наше земље. Ипак знатно су интересантнија очекивања наше земље у вези Европске уније. На пријему Србије у Европску унију потребно је испунити неколико услова од којих је свакако најзначајнији онај који се односи на Косово и Метохију чија је независност призната баш од водећих држава Европске уније. Пред Србију се данас поставља неколико кључних услова за учлањење који се могу означити као директни уништаваоци Србије као националне државе. Ови услови се ниједној другој држави раније нису постављали.

Један од услова или начина уништења Србије јесте узимање суверенитета истој на њеној територији (Косово и Метохија, Рашка област, Војводина.....)⁹⁾

Други услов или начин је да се према државама потенцијалним чланицама, али и онима које већ јесу створи илузија неминовности, односно наметање одређених уговора који се морају потписати и стриктно спроводити.

Трећи начин се састоји у постепеној инфилтрацији империјалних симбола (нпр. звезде на застави Европске уније) у све аспекте живота. Овакви примери се множе у тајности, без протеста или демократског одобравања.

Четврти начин се састоји у томе да се о рушилачким настојањима или ефектима дискутује отворено, али тек када се они остваре. У том смислу индикативан је пример потписивање Амстердамског уговора од стране Тонија Блера 1997. године које је у Великој Британији било пропраћено минималном дебатом о праву грађана да им се не суди у иностранству. Међутим, ово начело је усвојено још 1989. године у форми уредбе Закона о изручењу као и у оквиру законских мера проистеклих из Уговора у Мастрихту.

Пети начин је усмерен према „конкретним“ проблемима., а огледа се у настојању да Еврофедералисти настоје сакрити своје стварне намере од националних бирачких тела. Због тога се из све снаге труде да се стазом обесправљења европских нација крећу што краћим и што ефикаснијим корацима.

9) У том контексту је Клод Шесон изјавио једном приликом да „Европу никада не бисмо изградили демократским средствима“. www.acp-eucourier.info/ACP-EU-Cooperation.201.0.html?&L=Â°2

Шести начин је никао као последица неспособности земаља чланица да заједнички формулишу било који међудржавни уговор. Договорена начела се не могу применити на свакодневне политичке, друштвене и економске случајеве, што за последицу има да Европски суд правде (коме је задатак учвршћење јединствене Европске уније) непрестано тумачи те исте уговоре и доноси законе у име нове савезне државе који се противе интересима држава чланица.

Седми начин се огледа у непрестаној пропаганди у корист Европске уније умрежавањем националних медија или инсталирање страних медија у држави (нпр. Глас Америке у Србији итд.) Такође се ова пропаганда одвија и кроз систем образовања, кроз отварање великог броја иностраних школа код нас или пропагирање да наши млади што више одлазе на студије, специјализације ван наше земље итд.

Дакле, нама су већ одузети Косово и Метохија, Срби и други неалбански становници су протерани из те покрајине. Бивши председник Милошевић је умро у Хагу под чудним околностима, а Срби у Хагу су осуђени на затворске казне које су неупоредиво веће од казни осуђеника других националности. И поред свих чињеница Србија и даље настоји интеграцију у Европску унију.

Поставља се питање зашто је наша судбина била гора и трагичнија од свих других народа када се зна да нису само Срби допринели разбијању Југославије.

Одговор је, дакле, у очигледној чињеници да глобалисти желе да униште националну државу уопште. У том смислу српски народ у Европи има највећи понос. Свест српског ученика се протеже до битке на Косову и Метохији при чему се не заборављају наши национални хероји Цар Душан, Цар Урош итд. Намера је очигледно да се наша историја, култура, политика....утопи у Европској унији. Дакле, српска свест се мора растурити да би се заборавила сопствена историја, али и да би смо послужили као пример осталим нацијама. Чињеница је да је Југославија била пример Европи по питању мултикултуралности, мултинационалности и мултиконфесионалности због чега је најпросто морала бити разбијена.

У сваком случају само Срби нису криви за разбијање Југославије, као што ни данас политичке па и безбедносне проблеме у Рашкој области не проузрокују Срби већ друге нације потпомогнуте владама или политичким лидерима из других држава. Европска

унија уместо да већ сада објективно указује на одређене проблеме у Србији (смирује напетост) управо по питању дешавања у Рашкој области и даље тражи модел како да „притисне“ Србе како би се „смирила“ ситуација у Рашкој.

На овом месту се може поставити једно уопштено питање које се односи и на Србију, а то је може ли се данас владати једним народом или земљом, а да се није део те структуре. Многобројна искуства указују на чињеницу да су сви који су то покушали лоше прошли. Тако је нпр. прошао и председник Ирака Садам Хусеин али је остала чињеница да се у Ираку знатно боље живело под његовом владавином те да је држава била знатно уређенија него данас када, после безуспешне агресије на Ирак од стране НАТО-а и његовог повлачења, тамо виори застава са звездицама. Може се такође поставити још јасније питање да ли и Србија данас срља у колонијално ропство или се ради само о неразумевању модерне демократије које уз то и нисмо свесни.

Чини се ипак да је Србија, ма како то звучало, данас приморана да се учлани у Европску унију, али претходно мора испунити још многе захтеве. За став Србије према чланству у Европској унији могу послужити многи примери других држава. Тако нпр. Чешка није хтела да потпише Лисабонски уговор док није решила проблем повратка (није пристала на повратак) имовине Судетским Немцима. Такође, Словенија је захтевала да се реши проблем граничног појаса са суседном Хрватском од Европске уније, а Пољска је дуги низ година водила преговоре са Европском унијом око одређења квоте за извоз нпр. кромпира итд. Све ово недвосмислено указује да су све земље имале конкретне користи од Европске уније, а само Србији се отео део њене територије - Косово и Метохија, а ту очигледно није крај.

Овоме коначно треба додати и чињеницу да је НАТО бомбардовао и разрушио Србију, а око 3000 Срба је том приликом убијено. НАТО је озрачио територију Србије о чему се данас веома мало говори, а коришћене су разорне бомбе широм земље које су биле пуњене радиоактивним материјалом¹⁰⁾ и које и данас зраче и од којих је повећан број оболелог становништва (нарочито на Косову и Метохији) од карцинома. То значи да су озрачени и Албанци које су САД и Европска унија желеле да ослободе „српског терора“.

10) Детаљније Ракић Миле, Ђорђевић Милијана: „Делимична деконтаминација У-238 и могућност угрожавања животне средине са аспекта безбедности“, Ветеринарски факултет, Београд, Зборник са међународног саветовања 2001. год. - Naslov zbornika?

Због тога треба размислити, или расписати референдум о жељи становника Србије за интеграцију у НАТО и Европску унију.

У овом моменту чини се да би за Србију улазак у НАТО па и у Европску унију била једна велика брука и клопка. Тако нпр. када би Србија постала чланица НАТО-а то би значило да би били признати и опроштени њихови злочини нанети нашем народу, а веома брзо би се дошло у ситуацију да српски синови гину за НАТО интересе широм света (то је и један од основних разлога професионализације наше војске данас)

Када се говори о чланству Србије у Европску унију чињеница је да и опозиција, а нарочито позиција желе то чланство, међутим чини се да о том чланству треба да се воде стручне (аргументоване) расправе. Србија ће уласком у Европску унију бити и даље распарчавана и растурана, а то ће се нарочито осетити у сфери привреде и пољопривреде које ће бити у знатном заостатку и губитку у односу на све ове друге земље. Овоме иде у прилог предочена ситуација са 4 милиона младих Пољака који су отишли у Европску унију у потрази за послом, али исти нису нашли. Међутим, истине ради у Пољској је тај проблем доста ублажен обзиром да је Брисел дао Пољацима много субвенционог новца за помоћ. Данас је очигледно да Европска унија више нема новца па тако ће то осетити и Србија. Тим пре забрињавајуће звучи тежња наших политичара данас која се огледа у истицању и настојању (заговарању) увођења евра у Србију чим се створи „прилика“ за то. При томе, намерно или не заборављају се чињенице да „евро не представља први корак ка стварању Уједињених европских држава; он представља последњи и најважнији корак. Без валуте, централне банке и контроле коју Министарство финансија поседује над буџетском расподелом, држава губи контролу над својим ингеренцијама, а самим тим и власт. У конститутивном и демократском смислу та држава више не представља државу већ покрајину друге државе – у овом случају Европске уније.¹¹⁾

Индикативан је и пример Роберта Купера главног саветник Т. Блера који се залагао за нову спољну политику, односно за нови колонијализам. То је дакле и стварна доктрина 21. века. Да ли су политичари на неки начин део пројекта јер се о овим стварима мора много озбиљније размишљати. Међутим лако се да уочити

11) Родни Еткинсон, *Нова диктатура Европе – угњетавање и васкрс демократских нација*, Досије, Београд, 2005, стр. 17.

да многи политичари профитирају од промовисања глобализације или Европске уније. Тако ако једна земља приступи Европској унији главни протагонисти (политичари) добијају своје место у Савету Европе, Комисији, Парламенту тј имају лепе бирое у Европској унији тј. Бриселу и Штрасбургу које касније повезују у другим земљама нпр. у Србији у Новом Саду, Београду итд. За одређене земље треба одређени број сарадника (за Србију око 2000 сарадника) које плаћа Брисел а тај новац Брисел на волшебан начин добија опет из Србије.

Такође за Србију су од значаја и догађаји везани за Републику Српску. Очигледно је из примера Републике Српске, односно целе Босне и Херцеговине да странци у ствари желе државе под протекторатом јер је Босна и Херцеговина данас управо то. Ово се жели и са Македонијом, Хрватском итд. Један од разлога је и смањење, односно стварање јефтине и ефикасне администрације. Дакле, ни Европска унија ни глобалисти не желе „самоуправљање“ већ глобално управљање. Ова настојања се постепено остварују кроз централизацију управљања нпр. у ваздушном саобраћају, стварању јединствене полицијске и војне команде и организације, укидање националних царина итд.

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Европске интеграције, као и било које друге интеграције требало би да имају сврху доприноса бољитка српском народу и Србији. Недопустиво је да интереси Србије буду жртвовани ради приступања Европској унији или због попуштања пред изазовима ове, пре свега, нехумане, неправедне и неприродне глобализације. Уосталом, европске интеграције, и ако пођемо од теоријске могућности да су за нас и даље реалне, носе и много тога негативног. Стално посматрамо лепшу страну ствари, и живимо у илузијама да само она постоји (да нема алтернативу). Међутим, није тако. И те како постоје и негативни аспекти уласка Србије у Европску унију, и при томе се не мисли само на угрожавање нашег територијалног интегритета. Један део цене уласка у Европску унију, који свакако у већој или мањој мери морамо да платимо, за нас може да буде и фаталан. Ради се о етничким и верским променама - које имају и пратеће друштвене ефекте, од раста криминала до убрзавања патриотско-идентитетске ерозије - са којима би се Србија неминовно суочила, а можда се већ почела и суочавати.

Mile Rakic

SERBIA IN AN ENVIRONMENT OF GLOBALIZATION AND EUROPEIZATION

Summary

Although it is said that Serbia has traced its developmental course, in reality it is obstructed under both external and internal influences. The ways for Serbia to overcome obstacles are different ones and they mostly depend on perception of them and national interests of Serbia. In the choice of methodology for overcoming the current and future problems, Serbia may use the experiences of other states that are the members of the European Union and that have been also influenced by globalization. A permanent and objective consideration of the impact of globalization on the state is necessary, as well as an analysis of all preconditions that Serbia has been facing in the process of its integration into the European Union.

Key Words: Serbia, globalization, European Union

ЛИТЕРАТУРА

- Авакумовић Иван, *Нови силеџија у кварту, америчка политика у бившој Југославији*, Универзитет Британске колумбије, 1996.
- Британски недељник Обзервер, 19.08.1988.
- Дејвид Овен, *Балканска одисеја*, Виктор Голанц, Лондон, 1995.
- Дер Шпигл: бр 18, 1993.
- Ерих Шмит Енбом, *Ратник у сенци*, Екон Ферлаг, Диселдорф, 1995.
- Јирген Елзесер, *Национална држава и феномен глобализације*, Јасен, Београд, 2009.
- Ракић М., Ђорђевић М.: „Делимична деконтаминација У-238 и могућност угрожавања животне средине са аспекта безбедности“, Ветеринарски факултет, Београд, Зборник са међународног саветовања 2001. – Naslov Zbornika??BG
- Родни Еткинсон, *Нова диктатура Европе*, Досије, Београд, 2005.

Resume

European integrations, as well as any other integration, are expected to contribute to the well-being of Serbian people and Serbia. It is unacceptable that the interests of Serbia are sacrificed for purpose of enrollment into the European Union or for purpose of giving up to the challenges of this, first of all, inhuman, unjustly and unnatural globalization. The European integrations, even if we take into account the theoretical possibility that they are still realistic for us, brings along some negative things. We often take into account a more positive side of this picture and live in illusions that it is the only possible solution for

us (without other alternatives). However, things are not the way it is presented. There are many negative aspects of the enrollment of Serbia into the European Union, and, in this sense, not only infringement of our territorial integrity. One part of the price that we more and less have to pay for our enrollment into the European Union might be even fatal for us. There is a possibility that there come some ethnical and religious changes, along with their consequential social effects, starting from the growth of criminality to the acceleration of patriotic-identity erosion, that Serbia would inevitably face in this case, and it is possible that it has already started to face these days.

Овај рад је примљен 3. октобра 2010. а прихваћен за штампу на састанку Редакције 15. новембра 2010. године.

